

Tidsbokat möte

- Berätta hur du känner dig?

- Nervös, antar jag.

- Är du nervös för mig?

Mannen tittade upp mot kvinnan framför sig. Nickade och rodnade lätt.

- Ja, det är första gången, alltså jag menar, jag har aldrig träffat någon som dig förrut.

Kvinnan böjde huvudet lätt bakåt och ett klingande skratt fyllde rummet.

Mannens brunbrända ansikte kunde omöjligt dölja rodnaden.

- Oroa dig inte. Som det är idag så är det högst vanligt att människor från samhällets alla skick behöver den hjälp som tidigare ansågs lite tabubelagd.

- Antar det.

- Så du är nervös? Är du rädd att människor i din omgivning ska få veta att du träffat mig?

- nja... ja... visserligen, men, jag vet inte.

Mannen suckade och drog besvärat handen genom de tjocka mörka lockarna.

Kvinnan lade sina långa ben i kors och lutade bak mot läderfåtöljen.

- Jag har tystnadsplikt

sa hon med glimten i ögat.

Han skrattade till och försökte slappna av.

- Så berätta nu, varför kom du till mig?

- Det började när... alltså... för tre år sedan fick min fru sitt första missfall. Det krossade henne, men även mig, men henne mer. För fem månader sedan lämnade hon mig, tre till missfall har frätit upp oss, eller det som var oss. Hon anser... hon skyller på mig.

- Skyller hon missfallen på dig?

- Eh... nja... eller, hon skyller på min produktivitet.

Rodnaden hade vid det här laget spridit sig till mannens öron. Kvinnans ögon var fyllda med medlidande och hennes panna låg i djupa väck.

- Har ni gått igenom kliniker och gjort några tester?

- Vi skulle, men hon backade ut. Antar hon var för rädd, tänk om det inte var mitt fel?

Mannen stönade lätt och knöt händerna i knäet. Rummet var tyst för en stund innan kvinnan smackade med tungan mot gommen.

- Vad känner du själv? Känner du att det är ditt fel?

- Nej, ja... nej... jag vet inte. Jag känner mig otillräcklig, värdelös... vad för sorts man kan inte hålla ihop sin familj?

- Stora krav på en person, har du inte hört uttrycket It takes two to tango?

För första gången sedan han klivit in på rummet log han lätt.

- Visst, men... jag var inte ett nog bra stöd... hade jag varit det hade hon stannat hos mig och vi hade löst problemen, eller hur?

- Fick du något stöd själv?

- Hur menar du?
- Vem tröstade dig?
- Mig? Jag fick inga missfall.... det var ju.. hon
- Du fick exakt lika många missfall som din fru, vem tröstade dig?
- Eh, jag behövde väl ingen tröst.
- Alla behöver vi tröst ibland.

Mannen sneglade upp mot henne, sorgen skrek ut ur hans mörka ögon. Sakta ner Marie innan du tvingar honom till tårara, tänkte hon för sig själv.

- Kanske... jag vet inte... antar att alla tyckte mer synd om henne. Jag försökte hålla humöret uppe, men...
- Men i ditt djup tog det ont?
- Ja, det tog ont. Det var inte bara ett misslyckande som sårade min manlighet, det var en förlust... varje gång förlorade jag någon som jag sett fram emot att älska.

Kvinnan, Marie fick bita sig hårt i läppen för att inte gå fram till mannen framför henne och krama om honom och viska tröstande ord i hans öra.

- Har någon påstått att du tog det som ett misslyckande som sårade din manlighet?

Han tittade tomt på henne, han kunde ha skrivit svaret på väggen i neonbosktäver.

- Min fru... hon sa det, men det var när hon mådde som sämst, tror inte hon menade det egentligen.
- Tog det ont - även om hon inte menade det?
- Ja, jag antar det. Hon sa ju med andra ord att jag var ett okänsligt ego.

Mannen ställde sig upp och började gå av och an i rummet.

- Kan jag röka?
- Om du vill.

Han tände en cigarett och stannade upp framför ett fönster och stirrade ut över staden som bredde ut sig långt nedanför. Han sög in röken djupt, smakade på den länge innan han slutligen släppte ut ett moln som ramade in hans dystra siluett.

- Är det vanligt att dina... eh... vad kallar du det... kunder? Klienter? Patienter? pratar om sånt här?

Hon log mot hans ryggstavla och mindes en del av de ämnen hon diskuterat genom årens lopp.

- Det är olika, men många har ont i själen.
- Är det ont i själen du botar?
- Vet inte om jag botar något alls.

Han sög in mer rök och återvände till sin fåtölj.

- Hur brukar sånt här fungera? Eh... jag menar...

Hennes skratt avbröt honom.

- Vi tar det här i din takt.
- Min takt...

han släckte cigaretten i en liten askkopp som stod på bordet. Marie reste sig upp, gick runt honom och lät sina händer gnida mot mannes spända axlar.

- Till att börja med måste du slappna av.
- Inte så lätt...
- Hjälper det här?

Hennes lätta andetag mot hans hals förekom den softa kyssen och han fick kväva ett stön. Det var ju för det

här han kommit, men ... över ett år sedan ... han kände sig som en tidsinställd bomb.

- mmm

var det enda han fick ur sig. Han kunde inte röra sig.

Kvinnan kom runt och ställde sig på knä framför honom. Hans blick som hittills undvikit den generösa klyftan som avslöjade hennes kvinnliga, mjuka kullar. Han blev tjock i munnen.

Hennes välmanikyrrerade fingrar gled upp för hans lår och han lutade bak sitt huvud mot nackstödet. Hon masserade lätt innan hon med en enorm snabbhet lyckades frigöra hans högst villiga vän ur sin fångenskap. Han ville röra vid henne, men det var som om all kraft rann ur honom när hennes mörkröda läppar slukade honom. Han kunde bara darrande njuta av henne. Det var så länge sedan... hans inre som varit i uppror var nu helt nollställt... från att ha varit en nyskiljd fabriksägare var han bara en man, en man som pulstade av lust.

Med hennes hjälp fick han sig på fötter. Snart stod han naken framför henne, med skakande händer avlägsnade han den röda klänning som suttit som en andra hud på henne. Om hon varit vacker i klänningen så var det inget motför den nakna mjuka kropp som inbjudande gned sig mot honom.

Med en bestämdhet som eggade honom visade hon honom vägen till sängen. Hon puttade hon och han föll handlöst mot den mjuka madrassen. Hon satte sig gränsle över honom, hon red som han aldrig blivit riden. Han stönade av het åtrå. Hon rullade av honom och drog honom med sig. Aldrig i sitt liv hade han tappat kontrollen förr, nu var han ett djur, ett hungrigt djur och hon var den enda födan på mils avstånd.

Hon bet, slickade, sög, klöste samtidigt som hennes våta djup tvingade honom till total lydnad. Svetten i hans panna, på hans håriga bröstkorg... de djupa stönanden som lockades upp ur hans strupe... allt kändes nytt för honom. Precis när han trodde han nått den högsta toppen drog hon honom med sig till ännu högre höjder.

När explosionen slutligen kom sjönk han utmattad ihop över henne. Flämtande och med ett svagt leende.

Marie låg kvar under honom, kände hur han drogs in i sömnens land, sen lirkade hon sig fri. slank in i badrummet och lät det heta vattnet skölja bort minnet av honom. När hon lämnade rummet låg han kvar, precis som hon lämnat honom, hon hade tagit den summa han var skyldig henne. Ändå var det svårt att lämna rummet, han var annorlunda, han var fin på ett sätt som henne klienter normalt sett inte var... med en suck lät hon dörren glida igen och lämnade mannen sovandes på sängen, medan hon själv gick tillbaka till sin hårda verklighet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Xena med Poeter.se id #7891 innehar upphovsrätten